

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1049/2001, a w szczególności jego art. 2 ust. 3.

Stosując pozaprawny argument oparty na art. 7 ust. 1 decyzji 2021/2121, Komisja niezgodnie z prawem odrzuciła art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, uznając, że niezarejestrowanych wiadomości SMS nie uznaje się za dokumenty przechowywane przez Komisję na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, lub interpretując art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 jako prowadzący do wniosku, że żądane informacje nie znajdują się w posiadaniu Komisji.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku uzasadnienia.

W zaskarżonej decyzji Komisja twierdzi bez żadnego uzasadnienia, że żądane informacje nie istnieją, przecząc przewodniczącej Komisji bez jakiegokolwiek podstawy, co stanowi przypadek niewłaściwej administracji.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

(²) Decyzja Komisji (UE) 2021/2121 z dnia 6 lipca 2020 r. w sprawie zarządzania zapisami i materiałów archiwalnych (Dz.U. 2021, L 430, s. 30).

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2023 r. – Pollen + Grace/EUIPO – Grace Foods (POLLEN + GRACE)

(Sprawa T-41/23)

(2023/C 112/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pollen + Grace Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Johnson, barrister at law, i L. Buckley, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Grace Foods Ltd (Castries, Saint Lucia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego POLLEN + GRACE – zgłoszenie nr 17 099 623

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 grudnia 2022 r. w sprawie R 1815/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- orzeczenie, że EUIPO i Grace Foods Ltd pokrywają własne koszty, i obciążenie ich kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2023 r. – Kaili/Parlament i Prokuratura Europejska**(Sprawa T-46/23)**

(2023/C 112/50)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Eva Kaili (Ixelles, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Prokuratura Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Prokuratora Generalnego z dnia 15 grudnia 2022 r., na mocy której złożył on wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 10 stycznia 2023 r. w sprawie ogłoszenia tego wniosku na posiedzeniu plenarnym Parlamentu i przekazania go Komisji Prawnej;
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uprawnień Europejskiego Prokuratora Generalnego do wydania zaskarżonego aktu: zgodnie z art. 9 regulaminu Parlamentu Europejskiego w wersji obowiązującej w momencie, w którym Europejski Prokurator Generalny wydał swoją decyzję w dniu 15 grudnia 2022 r. jedynie państwa członkowskie były uprawnione do podjęcia takiej decyzji. W konsekwencji Europejski Prokurator Generalny wydał decyzję z dnia 15 grudnia 2022 r. nie mając uprawnień do jej wydania.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia dwóch istotnych wymogów proceduralnych:
 - brak uzasadnienia: akt wydany przez Europejskiego Prokuratora Generalnego nie określa (i) czy skarżący został schwytany na gorącym uczynku i (ii) czy przywileje i immunitety skarżącego stoją na przeszkodzie przeprowadzeniu dochodzenia w sprawie zarzucanych nieprawidłowości;
 - naruszenie prawa do obrony: ani Europejski Prokurator Generalny, ani przewodniczący Parlamentu Europejskiego nie zezwolili skarżącemu na uzyskanie kopii dokumentów, na których oparli swoje decyzje. Ponadto, skarżący nie został wysłuchany przed wydaniem zaskarżonych aktów.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku wystarczającego i odpowiedniego uzasadnienia z naruszeniem art. 29 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej⁽¹⁾ lub naruszenia przepisów tego rozporządzenia oraz zasady niedziałania prawa wstecz.